

egyik víznyelő kibontásával felfedezte a Béke-barlangot. Első ízben került sor arra, hogy tudományos megfontolások és számítások alapján tervszerűen vágott neki egy kutató egy soha nem látott, de kiszámított barlang feltárásának, és siker is koronázta ezt a munkáját. 1953-ban a Pénz-pataki-víznyelőbarlang feltárása fűződik nevéhez. Eredményeiről könyvekben, tanulmányokban számolt be.

1952-ben megszervezte a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Bizottságát, ezzel jelentősen hozzájárult az 1958 decemberében újjászerveződött Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat létrejöttéhez. Ezért 1962-ben a Társulat közgyűlése első alkalommal Jakucs Lászlót tüntette ki a magyar barlangkutatók érdekében végzett kiemelkedő munkásságért adományozható, akkor alapított Herman Ottó-éremmel.

1953-ban az Aggteleki-barlang igazgatója lett. 1957 januárjában egy árvízi krátertölcséren át sikerült behatolnia a Baradla Alsó-barlangjába. 1960 januárjában megszervezte a Baradlában a fagyúfáklyás expedíciót, melynek céljairól és eredményeiről adatgazdag könyvben számolt be.

Közben karsztudományi munkásságával elnyerte a földrajztudományok kandidátusa, majd a földrajztudományok doktora tudományos fokozatot, és 1963-ban a szegedi egyetem természetföldrajzi tanszékének vezetője lett. 1971-ben je-

lent meg alapvető és utóbb több nyelvre is lefordított, nagy karsztudományi munkája: *A karsztok morfogenetikája*, melynek elismeréséül őt Társulatunk a karszt- és barlangkutató területén kifejtett kiemelkedő értékű tudományos munkásságért adományozható Kadić Ottokár-éremmel tüntette ki, majd 1986-ban tiszteleti tagjává választotta.

Barlangi feltáró kutatásait egyetemi tanárként is folytatta. 1974. évi podoliai expedíciója során hallgatóival a földkerekség második leghosszabb barlangjában, az Optimista-barlangban jelentős új szakaszt sikerült feltárniuk és feltérképezniük, ez a Szegedi-barlang nevet kapta. Napjainkban az immár 75 éves, az egyetemről nyugállományba vonult, de ma is tevékeny tudós Korzika nem karsztos szikláit sajátos üregeinek genezisének kutatja.

Mindezek alapján dr. Jakucs László emeritus professzor, Társulatunk tiszteleti tagja a barlangok feltáró kutatásában évtizedeken át elért kimagasló eredményeivel és azok magas szintű publikálásával sokszorosán kiérdemelte az Érembizottság által ez évben neki ítelt Vass Imre-éremet.

*Dr. Dénes György
az Érembizottság elnöke*

ÚJ TISZTELETI TAGOK

2000-ben

a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat Közgyűlése az Érembizottságnak a Társulat elnökével egyetértésben előterjesztett javaslatára hat új tiszteleti tagot választott (életkoruk sorrendjében):

Vass Béla MTE SZ díjas mérnök. 1953-ban kapcsolódott be Pécssett a Dunántúli Tudományos Kutató Intézet karszt- és barlangkutatói közé. 1954-ben társával sikerült bejutniuk az Abaligeti-barlang felső termébe. 1958-tól a Baranya megyei Idegenforgalmi Hivatal keretében önálló kutatócsoportot szervezett és megkezdtek az orfűi Vízfő barlangjának forrás felőli feltárását. Két szifonon vízsztízsszüllyesztéssel áthatolva 170 m hosszan

tárták fel a barlang főjariatát. Megtervezte és kivitelezését is megszervezte egy ferde híd építésének az Abaligeti-barlangban, hogy a felső nagy terem is bemutatatható legyen a látogatók részére. Kutatómunkát szervezett a Vízfő-forrás vízgyűjtőjéhez tartozó Szuadó-völgy egyik inaktív víznyelőjébe és 60 m mélységben sikerült elérniük a folyóvizet. A barlangkutatói során feltárt vízkészleteket a megyei vízművek építése során hasznosította (Komlói vízmű, Orfűi és Abaligeti vízművek stb.). Részt vett a Harkány-Siklós környéki langyos és meleg gyógyvizek kutatásában, mérésekkel segítve Pávai Vajna Ferenc ilyen irányú kutatómunkáit. Kezdeményezése alapján tarták fel a harkányi gyógyfürdő langyos gyógykarsztvizeit, amelyeket a fürdő és a kórház gyógy-

vizellátásában hasznosítottak. Mint nyugdíjas a Pécsi Vízmű szaktanácsadójaként dolgozik tovább. Feladatkörébe tartozott, hogy a város ivóvizellátásában jelentős szerepet játszó Tettyekarsztforrás vízhozamának minél nagyobb mennyiségét lehessen a vizellátásban hasznosítani. Az általa alkalmazott forrásküszöb feletti duzzasztás ott olyannyira bevált, hogy hat évi üzemeltetés után ma a forrás vízhozamának 93 %-át hasznosítják a korábbi 50 %-kal szemben. A szoros értelemben vett barlangkutatást még ma, 77 évesen sem hagyta abba, jelenleg a Szegedi Tudományegyetem barlangkutatóival dolgozik együtt, segítve azok lelkes munkáját.

Dr. Bárdossy György Eötvös Loránd-díjas és Széchenyi-díjas akadémikus, a Magyar Alumíniumipari Tröszt ny. főgeológusa, ny. egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia Doktori Tanácsa bányászati, földtani és geofizikai szakbizottságának elnöke, az MTA Földtani Tudományos Bizottságának, valamint Kutatásértékelési Bizottságának elnöke, a Földtani Tudományok Nemzetközi Uniója magyar nemzeti bizottságának elnöke.

A karsztbauzitok nemzetközi tekintélyű kutatója, munkássága tehát szorosan kapcsolódik Társulatunk illetve tagságunk kutatási területéhez. E tárgykörben publikált nagyszámú és jórészt idegen nyelveken megjelent szakkikerei, tanulmányai, tudományos értekezései jelentősen gazdagították nemcsak a hazai, de a nemzetközi karszt-tudományokat is. Alapvető munkája, *Karsztbauzitok* című könyve 1977-ben jelent meg Budapesten magyarul, majd 1982-ben Amszterdamban angolul és ugyanabban az évben Moszkvában oroszul. Másik jelentős műve, a *Lateritbauzitok* című, társszerzővel írt könyve 1990-ben Amszterdamban angolul és 1994-ben Pekingben kínaiul került kiadásra. Vendégprofesszorként tanított egy-egy szemeszteren át 1965-ben a párizsi, 1985-ben a toulousei egyetemen, szakértői munkákat a világ 22 országában végzett.

Bárdossy György akadémikus a karsztbauzitok, lateritbauzitok és a paleokarszt rendszerek kutatása terén végzett hazai és nemzetközi iskolateremtő tevékenységével szerzett tudományos megbecsülést világszerte.

Midőn tisztelettel és nagyrabecsüléssel köszöntjük a karszt-tudományok most éppen 75 éves kiváló művelőjét, bízunk benne, hogy személyén keresztül még szorosabbra fonódik Társulatunk

kapcsolata anyaegyesületünkkel, a Magyarhoni Földtani Társulattal.

Dr. Rádai Ödön geográfus 1949-ben lépett munkába az Országos Vizgazdálkodási Hivatalban, a későbbi VITUKI-ban. 1950-ben dr. Kessler Hubert csoportjába került, ahol részt vett az országos forráskataszter munkálataiban és az alapozó kutatásokban, köztük a Baradla-barlangi árasztási kísérletben, a karsztos beszivárgási százalék-számítás és a karsztvízkészlet-utánpótlódás vizsgálati módszereinek kidolgozásában stb. Mint a magyar könnyűbúvárkodás úttörője elsőként merült a Tapolcai-tavasbarlangban és kutatta annak víz alatti kiterjedését. 1958-ban tagja volt az albániai karsztvizkutató expedíciónak, melynek során és a következő évben is a tengerben könnyűbúvárként gyűjtést, fényképezést és filmezést folytatott, minderről könyvben számolt be. 1958 decemberében alapító tagja volt Társulatunknak. 1960-ban Észak-Vietnamban, a Ha-Long-öbölben kutatta a trópusi karsztot, gyűjtött, fényképezett, filmezett a felszínen és a víz alatt is. Minderről újabb két könyvet írt. 1969-ben írta meg egyetemi doktori disszertációját: *Légifénykép-értelmezés alkalmazása karsztvízföldtani térképezéshez* címmel. Ez a munkája a VITUKI kiadásában magyar és angol nyelven is megjelent. 1973–1975-ben vezetője volt a 18 hónapos észak-vietnami magyar karsztvizkutató expedíciónak. A trópusi karsztot és annak hidrológiai viszonyait vizsgáló kutatások eredményeit négy kötetben angol és magyar nyelven adta közre. Ezt követően jelent meg a *Légifénykép-értelmezés vízügyi alkalmazásáról* írott könyve, amely ma is alapműnek számít. 1979–1981-ben a FAO megbízásából Laoszban kutatta a trópusi karsztot és a karszt vizeit. A trópusi karsztokról több szakmai publikációja és úti beszámoló könyve jelent meg. 1990-ben a víz alatti és légi régészet módszereiről írt könyve jelent meg. 1991 januárja óta az Országos Természetvédelmi Hivatalban dolgozik, ahol 1993 óta főosztályvezetőként a Duna-medence Ökológiai Egyezmény Ideiglenes Titkárság vezetője, több nemzetközi szervezetben képviseli hazánkat. Dr. Rádai Ödönnek a barlangkutatással és Társulatunkkal való ma is szoros kapcsolatát jelzi, hogy Társulatunk küldöttközgyűlésének bizalmából jelenleg is a Karszt és Barlang Alapítvány kuratóriumának tagja.

Dr. Marosi Sándor Széchenyi-díjas és Akadémiai-díjas akadémikus, a Magyar Tudományos

Akadémia Földrajztudományi Kutatóintézetének két évtizeden át tudományos igazgatóhelyettese és aktív kutatóprofesszora, a MTA Tudományos Minősítő Bizottságának, illetve jelenleg Doktori Tanácsa földrajzi és meteorológiai szakbizottságának 1984 óta elnöke és földtudományi szakbizottságának tagja, az MTA Földrajzi Tudományos Bizottságának elnöke, a Magyar Földrajzi Társaság elnöke.

Marosi Sándor dr. 1952-ben Társulatunk egyik jogelődjének, a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Szakosztályának egyik alapító tagja volt és ugyancsak alapító tagja volt néhány hónappal később Társulatunk másik jogelődjének, a Magyar Földrajzi Társaság keretében megalakult Karsztkutató Bizottságnak is. Ha utóbb Társulatunk szervezeti munkájában nem is vett részt, de a karsztok és barlangok kutatóival azóta is szoros munkakapcsolatot tartott, és mint a Magyar Földrajzi Társaság elnöke Társulatunk törekvéseit mindig baráti készséggel támogatta. A természetföldrajz és geomorfológia kiváló, tudós kutatója bár nem specializálódott a karsztkutatásra, de átfogó műveiben, különösen komplex tájfeldrajzi munkásságában a karsztok is helyet kaptak, amint azt *Tájéktudományi irányzatok, tájértékelés, tájtipológiai eredmények különböző nagyságú és adottságú hazai típusú területeken* című nagyszabású művében is láthatjuk. A többek által írt *Budapest természeti földrajza* című nagy, monografikus kötetnek a *Budai-hegység barlangjairól és felszíni karsztos formáiról* írt terjedelmes fejezete is az ő keze alól került ki. Mint a *Földrajzi Értesítőnek* 1952-től alapító szerkesztője és a mai napig is főszerkesztője, 1964-től a *Földrajzi Tanulmányok* kiadványsorozat szerkesztője, 1981-től a *Földrajzi Közlemények* szerkesztő bizottságának tagja is, mindig nyitott volt tagságunk felé, szívesen fogadta és adta közre az általa szerkesztett kiadványokban a karsztföldrajzi kutatások eredményeit.

Midőn tisztelettel és szeretettel köszöntjük a most 70 éves kiváló tudóst, bízunk benne, hogy személye továbbra is és még hosszú időn át összekötő kapocs marad Társulatunk és a Magyar Földrajzi Társaság között.

Dr. Vitális György MTESZ-díjas és Vásárhelyi Pál-díjas hidrogeológus, a földtudományok kandidátusa, a Magyar Állami Földtani Intézet nyugalmazott tudományos főmunkatársa, dokumentációs főosztályának volt vezetője, az Országos Földtani

Adattár volt vezetője, testvéregyesületünknek, a Magyar Hidrológiai Társaságnak elnökségi tagja, a Hidrológiai Tájékoztatónak 35 év óta szerkesztője, a Hidrológiai Közlönynek szerkesztő bizottsági tagja, a Magyar Tudományos Akadémia Hidrológiai Tudományos Bizottságának tagja.

Személye évtizedek óta élő kapcsolatot jelentett Társulatunk és a Magyar Hidrológiai Társaság között. Társulatunk újjáalakulásának 40 éves évfordulóján is ő jött el ünnepi közgyűlésünkre és tolmácsolta Társulatunk felé a Magyar Hidrológiai Társaság testvéri jókívánságait. Mint a Hidrológiai Társaság kiadványainak szerkesztője mindig nyitott volt Társulatunk és tagságunk felé, szívesen fogadta és adta közre az általa szerkesztett kiadványokban a magyar karszthidrológiai kutatások eredményeit, de ő maga is foglalkozott karsztos vízföldtani kutatásokkal és számos tanulmányt publikált karszthidrológiai kutatásainak eredményeiről. Csak példaként említem néhány ilyen tárgyú tanulmányát: *Adatok a Dél-nyugati-Bükk vízföldtanához* (1966), *Adatok a váci Nagyszál nyugati részének karsztosodásához* (1968), *Földtani és vízföldtani megfigyelések a miskolctapolcai Nagykovácsán* (1970) és így tovább.

Bízunk benne, hogy Vitális György továbbra is és még hosszú időn át összekötő kapocs marad Társulatunk és a Magyar Hidrológiai Társaság között.

Dr. Tardy János geográfus, c. főiskolai tanár, a Magyar Tudományos Akadémia Természetvédelmi és Konzervációbiológiai Bizottságának tagja, a Nemzetközi Szpeleológiai Unió Barlangterápiai Szakbizottságának tagja.

Egyetemi tanulmányainak befejezése után, 1974–1978 közt az ELTE Természetföldrajzi Tanszékén volt gyakornok, majd egyetemi tanársegéd. Társulatunknak 1982 óta tevékeny tagja, a hazánkban megrendezett VII. Nemzetközi Szpeleoterápiai Szimpózium egyik megszervezője. 1978-tól az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatalban, illetve a Környezetvédelmi Minisztériumban főelőadó, majd főmunkatárs, utóbb osztályvezető, a Barlangtani Intézet igazgatója, a minisztérium Természetvédelmi főosztályának helyettes vezetője, 1990 decemberétől az Országos Természetvédelmi Hivatal elnöke, egyúttal a minisztérium helyettes államtitkára lett. Irányítása alatt előtérbe került karsztvidékeink és barlangjaink védelme. Az Aggteleki-karsztvidék, az Aggteleki Nemzeti Park nemzetközi jelentő-

ségű barlangvilága a Világörökség része lett. Idegenforgalmi barlangjaink kiépítettségének rekonstrukciója Ahaligetén, Pál-völgyben, a Baradlában ma is folyamatban van, új kiépítésekre is sor került, pl. az Esztramoson, meg a Gellért-hegyi sziklakápolnában is. Különösen nagy jelentőségű a Rózsadombi Termálkarszt Program megtervezése és megvalósításának beindítása; a fokozottan védett hidrotermális barlangjaink és karsztforrásaink védelmét célzó program keretében megvalósult komplex földtudományi földolgozás szervezését és koordinálását is ő irányította. Teljesen új vizsgálatok indultak be a program keretében a barlanggyógyászat terén is. Ehhez kapcsolódik a szivárgó-csepegő vizek útján bejutó szennyeződések, valamint a barlanglátogatás és a barlanggyógyászat összefüggéseinek vizsgálata; első alkalommal indultak vizsgálatok a pollenek barlangi előfordulására stb. Számos barlangvonatkozású szakcikket publikált, köteteket szerkesztett, közülük csupán kiragadva: *Földtani természetvédelem – barlangvédelem* (1989), *Barlangklíma és barlanggyógyászat* (1989), *Magyarországi települések védett természeti értékei* (szerk. 1996), három szakmai előadás a X. Nemzetközi Szepeleológiai Kongresszuson stb. Meghívott előadóként több egyetemen és főiskolán is oktatott és oktat Tardy János. Mindezek mellett több cikluson át elnökségi tagja, majd társelnöke is volt Társulatunknak.

Bízunk benne, hogy az előttünk álló években, évtizedekben is folytatja természetvédelmi, karszt- és barlangtani kutató és publikációs, oktató és tudományos szervező munkásságát, és számíthatunk a jövőben is Társulatunkban és Társulatunkért végzett munkájára.

2001-ben

a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat Küldöttközgyűlése az Érembizottságnak a Társulat elnökével egyetértésben előterjesztett javaslatára újabb tiszteleti tagot választott:

Dr. Schweitzer Ferenc professzor, a Pécsi Egyetem tanára, a földrajztudományok doktora, a Magyar Tudományos Akadémia Földrajztudományi Kutató Intézetének igazgatója, az MTA Doktori Tanácsa Földtudományi Szakbizottságának titkára, a negyedkorkutatók nemzetközi szervezete, az INQUA Magyar Nemzeti Bizottságának elnöke, a ma élő földrajztudós-generáció egyik nemzetközileg is elismert, jelentős személyisége.

Tudományos munkássága a földrajztudományok széles köreire, de azon túl a rokontudományok számos szakterületére is kiterjed. Kutatási eredményei közül kiemelhető, hogy a korszerű összehasonlító geomorfológiai-geológiai-geokronológiai, talajtani, régészeti és egyéb módszerekkel előbb hazai, majd a Kárpát-medencére és környékére, sőt az egész északi féltekére kiterjedő vizsgálatain során a szárazföldi földtörténet utolsó 10–12 millió évet felölelő periodizációját, geomorfológiai fejlődéstörténetének alapvető vázát alkotta meg a paleoklíma-ciklusok igazolására a domborzati formák, a korrelatív üledékek, édesvízi mészkövek és más korjelzők alapján. Jelentősek és általános érvényűek a klasszikus geomorfológiai irányzatokba sorolható vizsgálati eredményei, különösen a forrásbarlangok, a régészeti, főként a paleolitik telepek korára vonatkozó megállapításai, lösz- és terasz-kutatásai, a tavak és folyóvizek eróziós-akkumulációs felszínformálására, a domborzati formák kialakulására, a domborzat és a neotektonika közötti összefüggések föltárására irányult kutatásai.

Mint az előbbi, rövidre fogott áttekintésből is kiderül Schweitzer Ferenc széles ívű kutatói tevékenysége több területen is kapcsolódik a karsztok és barlangok kutatásához. E területen különösen a *karsztforrások által lerakott édesvízi mészkövek* vizsgálata és azok általa kidolgozott kronológiája, valamint a *forrásbarlangok* sokoldalú, a régészet területére is kiterjedő elmélyült tanulmányozása és az abból levont következtetései jelentősek. Ma már nem kutathatjuk szakszerűen a forrásbarlangokat és a karsztok édesvízi mészköveit Schweitzer Ferenc tudományos eredményeinek ismerete nélkül, és e barlangok megforrasmészkövek kor meghatározása kérdésében az ő általa kidolgozott kronológiára támaszkodunk.

Tudományos munkásságát nagy számú magyar és idegen nyelvű könyve, könyvfejezete és tanulmánya, tudományos közleménye és tematikus térképeinek sora fémjelzi. Ezek közül csak jelzésképpen említünk néhányat, amelyekben foglalt vizsgálati eredményekre gyakran támaszkodnak a magyarországi karsztok és barlangok kutatói. Ilyenek többek között: *A budai hévforrások fejlődéstörténete a felső pannontól napjainkig* (1980), *Újabb adatok a Budai-hegység pannóniai hévforrás tevékenységéhez* (1989) és amit leggyakrabban forgatunk: *A Gerecse és a Budai-hegység édesvízi mészkőösszletei* (1988). (Az említett három tanulmányt Scheuer Gyula társszer-

zövel írta.) Schweitzer Ferencnek a karsztkutatók számára is fontos összefoglaló munkája akadémiai doktori értekezése: *Domborzatformálódás a Pannóniai-medence belsejében a fiatal újkorban és a negyedidőszak határán* (1993). És a karsztos szakemberek számára fontos, értékes publikációit még hosszan sorolhatnánk.

Bízunk benne, hogy a gazdag eredményeihez képest fiatal, kiváló tudós, Schweitzer Ferenc még hosszú időn át gazdagítja további értékes kutatási eredményeivel a karszttudományt is.

Dr. Dénes György
az Érembizottság elnöke

BARLANGNAPOK

A Társulat hagyományos Barlangnapja **2000-ben** a Magyar Millenniumi Kormánybiztosi Hivatal támogatásával, a budapesti barlangkutató csoportok bevonásával június 23—25. között a Pál-völgyi köfjében került megrendezésre.

A rendezvény 264 regisztrált résztvevője péntektől vasárnapig valamennyi budai nagybarlangban túrázhatott. A barlangnap alkalmából „Millenniumi Barlangnap – Budapest, a barlangok fővárosa” címmel alkalmi kiadvány jelent meg, melyet valamennyi résztvevő megkapott.

A hagyományos Marcel Loubens Kupáért folyó barlangversenyen az első három helyen az alábbi eredmény született:

1. Szabó D., Tisza L., Szabó A.	19 p. 00 mp
2. Sass L., Zsólyomi Zs., Zih J.	20 p. 40 mp
3. Szilágyi N., Pintér G., Mészáros R.	22 p. 16 mp

A BEAC Barlangkutató csoport a szombati napon a Szemlő-hegyi-barlang liftaknájában egyéni kötéltechnikai versenyt szervezett. A verseny jellegében hasonlított a szokásos csapatversenyekre, hiszen közönség és a pálya előzetes ismerete nélkül zajlott. A versenyzőknek a liftaknába lépést követően legfeljebb egy percük volt az indításig. A lányok és fiúk versenyén az első három helyen az alábbi eredmény született:

Lányok:

1. Sőregi Ildikó (Micimackó csoport)	3 p. 43 mp
2. Szilágyi Nóra (Szabó József csoport)	3 p. 45 mp
3. Vajdics Andrea (Papp Ferenc csoport)	4 p. 00 mp

Fiúk

1. Szabó Lénárd (Papp Ferenc csoport)	4 p. 51 mp
2. Ligeti Márton (Papp Ferenc csoport)	6 p. 44 mp
3. Hegedűs András (Szabó József csoport)	6 p. 52 mp.

A rendezvény keretében dr. Korpás László, a Társulat elnöke a Szemlő-hegyi-barlang fogadóépületében megnyitotta Takács Ferdinánd: *Ecsettel a barlangok világában* c. kiállítását. Az esemény kapcsán a festőművész Baradla, Minerva sisakja c. művét a Társulatnak ajándékozta.

A **2001.** évi Barlangnapot a Bakonyi Barlangkutató Egyesületek Szövetségének szervezetei rendezték meg június 22—24. között Tardoson, a Malom-völgyben. A rendezvénynek 310 regisztrált résztvevője volt. A Malom-völgy természeti környezete és az időjárás is kedvezett a programoknak.

A barlangtúrák keretében a Kullancsos-, Döb-benet-, Végre-, Lengyel-, Vértes László-, Keselő-hegyi 1, 2, 4, 11-es, a Pisznice-, Tűzköves-, Megalodus-barlangba, valamint a Júra-zsom-bolyba lehetett ellátogatni. A felszíni túrák során a tardosi kőbányák, központi Gerecse, illetve Öreg-Kovács-hegyi kutatási terület felkeresésére volt lehetőség.

A szombati napon 12 barlangban 209-en, vasárnap 8 barlangban összesen 99-en túráztak.

Szombaton a barlangtúrákkal párhuzamosan került megrendezésre a Marcel Loubens Kupáért folyó barlangverseny, melyen 23 háromfős csapat vett részt. Az első három helyen az alábbi eredmény született:

1. Gubacs TOP (Tisza Levente, Holló Zoltán, Gacsári Zoltán)
2. Zsoldosok (Ligeti Márton, Megyeri Katalin, Szabó Dénes)
3. MAFC I. (Nyerges Miklós, Köblös Csaba, Németh Zsolt)

Szombat este videovetítésekre, valamint az Effect rock zenekar hajnalig tartó koncertjére került sor.

Fleck Nóra